

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců JUDr. Tomáše Pirka a JUDr. Jany Spanilé ve věci

žalobkyně: **Z + M servis, spol. s r.o.**, IČO: 410 32 004
sídlem Valchařská 3261/17, 70200 Ostrava – Moravská Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Piotrem Adamczykem
sídlem nám. Svobody 527, 739 61 Třinec

proti
žalobkyni: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, IČO: 649 49 681
sídlem Tomíčková 2144/1, 148 00 Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Markem Vojáčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o vydání věci,

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 11. 2024,
č. j. 10 C 151/2024-287,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 6 655 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Vojáčka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.V.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o vydání věci (výrok I.) a současně žalobkyni uložil povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 6 534 Kč (výrok II.). Takto rozhodl o žalobě, již se žalobkyně domáhala vydání zboží (v žalobě podrobně specifikované elektroniky).
2. Žalobkyně tvrdila, že v žalobě specifikované zboží poskytla na základě smlouvy o poskytování hardware kapacity za účelem poskytování ICT/TELKO služeb č. 080511-000-00 (dále jen „Smlouva“) uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou a objednávek žalované č. S10, S11, S12, S13 a S14. Zboží bylo dodáno na základě ujednání ve Smlouvě na adresu a k rukám třetí osoby, a sice společnosti MAMMOTH, s.r.o., IČO: 00202126, sídlem V kapslovně 2767/2, 130 00 Praha (dále jen „společnost MAMMOTH“). Po uplynutí 24 měsíců měla žalovaná vyzvat společnost MAMMOTH k vydání zboží. Společnost MAMMOTH následně podala na sebe insolvenční návrh, přičemž bylo zjištěno, že žádné zboží v držení nemá.
3. Soud prvního stupně žalobu zamítl na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, a které není třeba, v zájmu stručnosti písemného vyhotovení rozsudku odvolacího soudu, podrobně opakovat.
4. Soud prvního stupně uvedl, že žalobkyně sama od počátku, a to i po písemném poučení i poučení před soudem, tvrdila, že zboží předala společnosti MAMMOTH, nikoliv žalované. Žalovaná rovněž tvrdila, že nikdy žádné zboží fakticky nepřebírala ani nedržela. Ačkoliv žalobkyně poukazuje na skutečnost, že žalovaná má povinnost vydat dané zboží na základě Smlouvy, nelze tomuto názoru přisvědčit. Jak vysvětlil Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 6. 3. 2013, sp. zn. 32 Cdo 1470/2011, není „*právně významné posouzení osoby, která je nositelem povinnosti k vydání movitých věcí, nýbrž kdo (slovy zákona) tyto věci zadržuje, tj. kdo je fakticky drží, tedy kdo je fakticky ovládá (má je své moci)*“. Soud prvního stupně proto uzavřel, že nutným předpokladem úspěchu žaloby na vydání věci (reivindikační žaloby) je faktický stav spočívající ve fyzickém držení, ovládnutí věci, která má být vydána. Je tomu tak, proto, že právo (ani rozsudek soudu, má-li být materiálně vykonatelným), nemůže nikomu ukládat nemožné. Nelze tedy uložit povinnost vydat věc někomu, kdo tuto věc fakticky nedrží.
5. S ohledem na to, že žalobkyně v řízení netvrdila, že by žalovaná měla fakticky zboží v držení, naopak tvrdila, že zboží bylo předáno společnosti MAMMOTH, soud prvního stupně již na základě těchto tvrzení žalobu zamítnul.
6. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně včasné odvolání. V něm uvedla, že žalobkyně byla dle Smlouvy zavázána plnit svůj závazek ze Smlouvy, tj. předat zboží k dočasnému užívání žalované tak, že zboží objednané žalovanou předá společnosti MAMMOTH. Po řádném předání zboží žalobkyní společnosti MAMMOTH žalovaná vydala dokument nazvaný „nákupní objednávka“, která potvrzovala převzetí zboží a určovala počátek poskytování služby, a tedy i fakturace žalobkyně žalované. Žalovaná poté řádně a včas po celou sjednanou dobu 24 měsíců dle Smlouvy hradila žalobkyni odměnu za poskytnuté služby (nájemné), a to na základě žalobkyní vystavených faktur za období od 1. 10. 2021 do 30. 9. 2023 vystavených na základě nákupní objednávky.
7. Dále žalobkyně uvedla, že soudem prvního stupně citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu nereflktují specifika závazkových vztahů mezi podnikateli, jež mají svou povahou odlišné rysy oproti vztahům mezi nepodnikatelskými subjekty nebo spotřebiteli. V obchodních vztazích mezi podnikateli jsou smluvní ujednání, praxe stran a povaha obchodního styku klíčovými faktory, které, dle názoru žalobkyně, ovlivňují způsob, jakým by mělo být prováděno posouzení a interpretace

institutu držby. Převzetí zboží prostřednictvím externí společnosti, tedy třetí osobou, tj. v tomto případě společnosti MAMMOTH, je přitom mezi podnikateli naprosto běžným mechanismem, který by měl být posuzován ve světle konkrétních smluvních dohod a vztahu mezi žalobkyní a žalovanou. Rozhodnutí Nejvyššího soudu, na která soud prvního stupně při zamítnutí žaloby odkazoval, se zaměřují na obecný výklad držby, aniž by jakkoliv zohledňovala obchodní zvyklosti či principy autonomie vůle stran v podnikatelském prostředí a soud prvního stupně se tímto vůbec nezabýval a žádným způsobem tuto problematiku nevypořádal. Závěrem žalobkyně navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě zcela vyhověl.

8. Žalovaná navrhovala rozsudek jako věcně správný potvrdit.
9. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dále jen „o. s. ř.“), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
10. Odvolací soud především odkazuje na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, provedené důkazy hodnotil v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 132 o. s. ř.) a učinil na jejich základě odpovídající skutkové závěry. V návaznosti na to soud prvního stupně věc i správně posoudil po právní stránce. Odvolací soud v zásadě nemá, co by k odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně doplnil, aniž by opakoval či parafrázoval argumenty již v napadeném rozsudku uvedené.
11. Podle § 1040 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), kdo věc neprávem zadržuje, může být vlastníkem žalován, aby ji vydal.
12. Žalobou na vydání věci se žalobce (vlastník věci) domáhá toho, aby mu věc dříve odňatá a žalovaným neprávem zadržovaná byla vydána. Předpokladem úspěšnosti žaloby je, aby byl žalobce aktivně věcně legitimován, žalovaný pasivně věcně legitimován. Pasivně legitimován je ten, kdo věc zadržuje, a to neoprávněně. Zadržením se všeobecně myslí jak detence, při níž má detentor věc ve své moci, ovládá ji fakticky, avšak ovládá ji jako věc cizí, tak i držba, při níž držitel věc nejen ovládá, ale má zároveň i vůli nakládat s věcí jako s věcí vlastní. Pro úspěšnost žaloby však vždy musí být splněno faktické ovládání věci žalovaným držitelem nebo detentorem ke dni vyhlášení rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o. s. ř.). Žaloba nemůže být úspěšná, jestliže žalovaný věc nemá (popř. již nemá) ve své moci.
13. V projednávané věci je již na základě tvrzení žalobkyně na místě žalobu o vydání věci zamítnout. Žalobkyně totiž od počátku tvrdila a stále tvrdí (k dotazu odvolacího soudu žalobkyně potvrdila, že neví, kde se předmětné movité věci nacházejí), že žalovaná fakticky předmětné zboží nikdy nedoručila, nikdy tímto zbožím fakticky nedisponovala. Nárok žalobkyně na vydání věci proto nemůže být úspěšný, a to ani při zohlednění mezi podnikateli zavedenými mechanismy a autonomií vůle v podnikatelském prostředí. Za situace, kdy žalovaná ke dni rozhodnutí odvolacího soudu fakticky movité věci popsané v žalobě nedoručila, nelze (pojmově) žalobě na vydání těchto věcí vyhovět.
14. Ze shora uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil včetně správného výroku o nákladech řízení.
15. O nákladech řízení před odvolacím soudem rozhodl odvolací soud podle § 142 odst. 3 o. s. ř., 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. ve spojení s ve spojení s § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. Náklady řízení žalobce před odvolacím soudem jsou tvořeny odměnou za 2 úkony právní služby v odvolacím řízení (písemné vyjádření, účast na odvolacím jednání) podle § 9 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění

účinném po 31. 12. 2024, po 2 300 Kč, dva režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění účinném po 31. 12. 2024, což spolu s 21 % DPH (1 155 Kč) činí celkem 6 655 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení; přípustnost dovolání přezkoumá za podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. dovolací soud.

Praha 19. března 2025

JUDr. Aleš Šťastný v. r.
předseda senátu